

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427080012320/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

mere og mere broget i sin Sammensætning. Vi unge Fyre anede en ukendt Verden af Lidenskab, Trods mod Lovene, Fribytterliv i disse halvtvilslørede Forførelseshistorier, hvor Slottet nok ogsaa havde grebet ind med, i disse Slagsmaaiscener og Vildtyverier. Den hele Egn blev usikker for os, men uhyre pikant. Vi begyndte at føle os selv som »Skovgangsmænd«, indtil Idyllen kastede sit formildende Lys over de mørke Grupper, og den Gamle fik bragt vore Gemytter i Ro ved at skildre os sine Fisketure og Baadfarer paa Søen og den store Fodtur ind i det ukendte Land langs Esromkanalen, til Dronningemøllen og Villingebæk, over Nakkehoved til Gilleleie. Disse Skove her rundt omkring fra Estrom til Frederiksberg, fra Danstrup til Gurte, den store Udflugt til Gilleleie og saa Slotshaven først og fremmest, det var den gamle Købmænds Verden, og han skildrede denne, ligesom en Købmand nu vilde fortælle om sine Jernbaneture i Tyskland, sine Schweizerkravlerier med Hoteljeremiader og sin æsthetiserende Pastichreise i Romerlandet. Men hvad *han* fortalte om, det var en Verden, som han kendte lige til det ringeste Straa, en Verden, som han løftede op i sin Fantasi med de blussende Rester af sin Ungdoms Indbildningskraft, og hvis iboende Naturromantik til Gengæld løftede ham op til sand Begeistring i, hvad han skildrede os.

Saa greb han pludselig sin Kæp, trykkede den graa Hat fast om Panden og forlod os med en eller anden gnaven Bemærkning, hvis dulgte Vernod ikke engang undgik os; og saa gik han hjem, hjem til den Butik, som han ikke passede, og til de Mennesker, som ikke passede ham.

Men naar Naturomgivelserne kunde virke saa stærkt paa den gamle Gnavpotte, hvorledes maatte de da ikke bøje og forme os, vi, som i ganske anderledes Forstand var blødt Vox og altid gav efter for ethvert Tryk udvendig fra. Det var stærke Naturet, disse mine Slægtninge i den Linie, og de lod sig ikke let gaa paa af noget. Som yngre Mænd havde min Onkel og hans Brødre en maanelys Nat taget en gammel halvraadden Baad ud fra Skipperhuset og var roet et godt Strykke ud paa Søen for at fiske. De havde nok været til Gilde og havde maaske endogsaa en Flaske med sig ombord. Den Ældste fik pludselig Lyst til at prøve Baadens Styrke og stampe da hele Bunden ud, hvorpaa han greb de to synkende Brødre, der ikke kunde svømme, og bjærgede dem iland. »Og det var ovenikjøbet i det fordømte

ferske Vand, der slet ikke vil bære,» berettede min Hjemmelsmand kommenterende.

Vi gik fuldstændig op i vore Omgivelser og lod vor utoilede Fantasi løbe med os, hvorhen det selv behagede den. Naar vi paa vore Fodture kom til Danstrup Hegn, blev vi fuldstændig til Rostgaard og kastede vor Hat i Mosen, og jeg er sikker paa, at havde vi haft en Hest ved Haanden, havde vi troligt skudt den ned af lutter Individualitetsforvexling med den flygtende Patriot fra Kronborg. I Gurre legede vi Kong Valdemar og gjorde to, tre Stykker i Tallet Kur til en ung Bondepige med røde Arme og venlige Øine, som vi kaldte for Tove. I Fredensborg Slotshave antog imidlertid vore Fantasier den højeste Spænding. Jeg er sikker paa at, lige indtil stærkt virkende ydre Begivenheder rev os ud af vore Drømmerier, der ikke var en eneste Dag, hvor vi havde en Følelse af os selv. Vi skiftede næsten som en Kamæleon Farven, eftersom vi bevægede os i Skyggen eller i Lyset. I de lange, dæmpet oplyste Gange, især i »Sukkenes Allee«, gik vi med sagmede Skridt og saae os mystisk betagne omkring. Paa »Midsepladsen« var vi vilde Jægere og stormende Krigsmænd. Overfor de hvide Gudinder steg Blodet os til Kinderne, og den dunkle erotiske Rørelse drev sine Stempelslag gennem vore Pulse og bankede paa vore Hjerter, som vilde den til samme Tid advare og ægge. Vi var halvt forlibte i, halvt imponerede af de flere Aar ældre Kusiner, der maaske ikke altid var saa forsigtige overfor os, som Kendskaben til det unge Hjerte bød. Men Kendskaben hos dem var maaske heller ikke saa stærkt udviklet, eller den bukkede under for en af de stærkeste Fristelser for unge Piger, Koketteri med Drengen, som lader Manden ane. Det ebbede i vor Attraa, eller Bølgen brød frem i vort Bryst, eftersom Sol og Skygge skiftede i den stille Park. Snart var Ridderen, snart Røveren, snart den dunhagede Dreng, snart den kommende Mand oppe i os. Vi var forlibte og utilgængelige, kaade og vemodige, cynisk drengagtige og drømmende ynglinge-tavse paa en Gang. Den samlede Sum af Havens Stemning hang over os, den mørke, fjerne Grib Skov var Rammen om alle disse Herligheder. Skyerne gled over vore Hoveder snart med Smil, snart med Tsarer. Vi omgikkes Dyr og Planter, Statuer og Kusiner som Udtryk af den samme store Natur uden at gøre nogen synderlig Forskel. Der var et Træ i Haven, Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, som vi endnu ikke hav-